

REMEMBER

Acum, la ceas aniversar – Centenarul Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad – gândurile și respectul nostru se îndreaptă către oamenii care, prin faptele lor, merită LAUDATIO – MUZEOGRAFII bârlădeni, care prin tenacitate, muncă și dăruire au făcut ca Pasărea Phoenix – muzeul lor – să renască.

La jubileul de o sută de ani, putem spune „biruit-a gândul” celor de ieri și celor de azi, căci aici, la Bârlad, miracolul voinței și credinței muzeografilor s-a transformat în regalul muzei CLIO.

La o sută de ani de la ctitorire, Muzeul „Vasile Pârvan” își onorează numele, transformându-l în renume prin truda muzeografilor bârlădeni care, astăzi, merită o floare, o lacrimă, un zâmbet.

Viorica ZGUTTA, muzeograf expert,
Muzeul Național „George Enescu

MUZEUL “VASILE PÂRVAN” BÂRLAD – 100 de ani

Aniversările și festivitățile sunt mai mereu un bun și necesar prilej de a evoca oameni și locuri de o însemnătate vitală pentru comunitatea căreia îi aparținem. Evocăm și cinstim oameni adevărați, dăruți celor din jurul lor și care au zidit temelii de cultură și, prin aceasta, au sfințit locuri. Aici se înscriu și cei care au adus **Muzeul “Vasile Pârvan” din Bârlad** la cei 100 de ani de existență a sa.

De altfel, **Bârladul** a respirat mai mereu prin plămâni săi: *cultura* și *istoria*! Plămădit de o multimilenară istorie, această *cetate a „vechilor zidiri”* constituie o străveche vatră de civilizație, cu locuri de ancestralitate și tradiție civilizatoare intens și permanent locuite, în care se păstrează și azi inestimabile comori de frumusețe și spiritualitate din trecut. Numeroasele vestigii ale sale stau drept cheazășie a îndelungatului drum pe care istoria și l-a croit pe aceste meleaguri, marcându-i existența cu importante sale evenimente. Trăinicia unei vieți culturale au determinat și aici o emulație de valori spirituale, concretizate atât prin multitudinea de mărturii ale trecutului scoase la iveală, cât și prin editarea unor lucrări istorice de o noblețe aparte ce probează capacitatea creatoare a oamenilor din acest spațiu și modul în care el s-a remarcat în cultura românească.

Astfel, **Muzeul “Vasile Pârvan” din Bârlad** - înainte de a fi un așezământ cultural - este un edificiu a cărui boltă susține viața cultural-spirituală a urbei. Această **instituție de prestigiu** constituie o lume a generozității și a pasiunii pentru trecut și pentru frumusețea sa, plămădită pe principii morale și sugestie estetică, cu oameni care și-au nutrit speranța devenirii din seva gloriei trecute. „*Șezătoare*” *dătătoare de viață și eternitate*, cu un tumult cultural-istoric deosebit, **muzeul din Bârlad** se mândrește și astăzi cu faima spiritului bârlădean și cu sfintele comori ale unor adevărați patrioți, dintre care cei mai de seamă au fost intelectualii care l-au plămădit. Frumusețea și spiritualitatea sa de altădată au dus la actuala emulație de valori culturale deosebite, concretizate prin multitudinea de **voci distincte** ale prezentului - trecute atât prin ciurul lecțiilor de viață, cât și prin realizarea unor activități cultural-artistice și științifice profund mișcătoare. Cu această vitalitate și credință a trecutului, ea a rezistat timp de **o sută de ani!**

La împlinirea acestei frumoase vârste, **Muzeul din Bârlad** merită și i se cuvine să se hrănească din realizările înaintașilor care l-au clădit cu bogatele lor colecții. Acest forum de cultură și de istorie a rămas tot timpul o construcție ambițioasă pentru că a cerut mai mereu o cantitate enormă de viață și de noblețe încorporată în sufletele puternice ale slujitorilor săi. Fără activitatea lor, **Bârladului** nu i s-ar fi recunoscut niciodată aura sa cultural-istorică! Așadar, în acest an, ceasul de gală îi aparține în totalitate, căci **Muzeul “Vasile Pârvan” din Bârlad** a coagulat în timp ideile și plăcutele năzuințe ale cărturarilor ei, legând destine ale tribunilor și iubitorilor de istorie, dar - mai ales - autentificând efervescenta viață culturală a cetății.

Creat din dorința elitei intelectualilor bârlădeni (i-aș aminti aici, în primul rând, pe prof. Stroe Belloescu și pe episcopul Iacov Antonovici) de a strânge bunuri culturale într-o instituție specializată care să le teaurizeze și să le valorifice pentru marele public, muzeul a luat naștere la **10 aprilie 1914**, când - din averea și colecțiile lor personale - acești oameni de frunte ai urbei au pus bazele unei *instituții de patrimoniu cultural* cu caracter mixt. Sub aspectul provenienței, **patrimoniul Muzeului bârlădean** s-a îmbogățit și s-a diversificat în timp, prin donații, transferuri, valorificarea cercetării științifice, achiziții etc. Instituția a primit apoi mai multe donații de la mari personalități, cum ar fi prof. dr. doc. Ion Chiricuță, dr. Marcel Vainfeld, dr. Constantin Teodorescu, sculptorul Marcel Guguianu, scriitorul Octavian Stoica, col. Ion Negoescu și alții. Trebuie menționat faptul că această materializare a dorinței inițiatorilor a fost posibilă și prin munca, făcută cu dăruire, pasiune și loialitate de către slujitorii acestui muzeu, dintre care amintim pe muzeograful Vasile Palade, Eugenia Popușoi, Nicoleta Arnăutu, Mircea Mamalaucă, Fănică Ursu, Gheorghe Clapa, Laurențiu Ursachi, Alina Butnaru, Laurențiu Chiriac etc., dar și pe alți oameni care au slujit la valorificarea și îmbogățirea valorilor de patrimoniu cultural al acestui muzeu.

În fond, **Muzeul din Bârlad** de odinioară și de astăzi și-a așezat temeinic tradiția în eternitate, căci fundamentele sale au fost concepute și create pentru veșnicie. Generații întregi de cărturari, filantropi, oameni de cultură și, în special, profesori și cercetători ai trecutului au lucrat la zidirea acestor fundamente, contribuind la cristalizarea unui spirit bârlădean și la afirmarea unor personalități culturale locale și naționale, fapt pentru care oricând instituția își merită lauda și cinstirea noastră, a contemporanilor. De aceea, acești oameni de cultură și-au câștigat libertatea de a avea aici succese, bucurii, responsabilități, învățând să se descurce cu ele. Din toate acestea, deși au rămas prizonierii propriilor conștiințe, ei au reușit să devină ceea ce gândeau cu adevărat! Dar pentru a duce acest spirit bârlădean pe mai departe, va trebui să nu-i uităm niciodată și să le mulțumim celor de altădată, să-i prețuim în continuare pe cei de acum pentru ceea ce fac și să ne încredem în cei ce vor urma de acum încolo să ducă steagul!

Dr. Laurențiu CHIRIAC,
Muzeul „Ștefan cel Mare”, Vaslui

SECVENȚE MUZEALE

Pentru mine muzeul a fost și este ca o școală. Ai ce învăța vizitându-l.

Îmi amintesc cum tatăl meu m-a luat de mână și m-a dus pentru prima dată să vizitez Muzeul. Nu stăteam departe de impunătoarea clădire; noi locuiam pe atunci pe strada I. L. Caragiale, la nr. 4, în apropierea Podului de Fier. Am intrat cu o oarecare sfiiciune. Ușa grea de la intrare, holul imens, scările ce duceau la etaj, culoarele puțin întunecate, unele exponate de pe hol m-au amuțit. Îl strângeam de mână pe tata ca să nu mă lase de unul singur că n-aș fi știut cum să mă descurc. Apoi în săli ce-am văzut, nu pot să uit. Vorba lui Ion Creangă: „parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!”, dar și de o oarecare teamă. Era pentru prima dată când vedeam animalele, pe care le știam doar din cărți, în apropierea mea. Noroc că erau împăiate! Ce frumoase erau! Dar păsările? Parcă erau vii în mintea mea de copil. Mă fascinaseră, pentru mult timp, ochii lor. Când am aflat, peste ani, că erau din sticlă, m-am dezumflat pe moment. Oricum, impresiile acelea le am proaspete și acum.

Anii au trecut, iar pe la Muzeu mă duceam mai rar. Mutându-mă într-un apartament în zona Școlii nr. 8 am fost vecin cu familia Palade, pe vremea aceea Vasile Palade era directorul Muzeului „Vasile Pârvan”. Aveam pentru Domnia sa un respect aparte și-l priveam și prin prisma faptului că era frate vitreg cu unul din bunii mei colegi de liceu, Ion Ciuhureanu. L-am vizitat de câteva ori acasă, unde am avut impresia că am intrat într-un mini muzeu. Tot mobilierul era în așa fel amplasat încât puteai să admiri exponatele: cărțile din bibliotecă, micile animale și păsări împăiate de pe pereți, florile din ghivece, totul era plăcut. Nu m-am lăsat nici eu mai prejos și i-am spus că am un